

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld, 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je na Kongresnem trgu št. 12. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Novo italijansko ministerstvo.

Včeraj je Crispi italijanskemu parlamentu predstavil novo ministerstvo in razvil svoj program. V tem trenutku, ko pišemo te vrste, še nimamo nikakih obvestil o vsebini tega programa niti o tem, kako so posamične parlamentarne stranke vzprejele novo ministerstvo in njega program. To je na vse zadnje tudi brez posebne važnosti. Bodi že program kakeršen koli, bodi še tako lep, to vé ves svet, da bo Crispi tiral politiko, kakeršna njemu ugaja, ker je preveč pregnanten značaj, da bi zamogel zatajiti ali še kdaj, menjati svoja načela in svoje nazore.

Za nas je vladni program novega italijanskega ministerstva važen le v kolikor se tiče trojne zveze in razmerja mej Italijo in Francijo. V tem pogledu pa ni najmanjšega dvoma glede Crispijeve politike. Crispi je navdušen zagovornik trojne zveze, ali, bolje rečeno, zveze mej Italijo in Nemčijo. On je to zvezo utrdil tako, da bi se je Italija le iz težka znebila, na kar pa ne misli stari Garibaldijanec, kakor se že vidi iz sestave novega ministerstva, v katerem sede sami trojni zvezi naklonjeni ministri. Novi minister vnanjih del, baron Blanc, je celo jeden zasnovatelj italijansko-nemške alijance ter bo z vsemi silami deloval za to zvezo, četudi bo skušal ublažiti ostrost razmerja mej Italijo in Francijo. Tudi glede taktike, katere se bodeta Crispi in Blanc držala pri vnanji politiki ni dvoma. Prisegala bodeta Franciji prijateljstvo in povdarjala svojo miroljubnost, da bi jo potem mogla v kritičnem trenutku prijeti s trdo roko. Vnanja politika italijanska vodila se bode v zmislu trojne zveze, v zmislu kralja Umberta, ki je poslal svojega sina k nemškim vojaškim vajam v Alzaciji in Lotaringiji in ki je preklical svoje, Zanardelliju dano naročilo, naj sestavi novo ministerstvo, samo zategadelj, ker je hotel Zanardelli rešiti finančno krizo s tem, da bi zmanjšal stalno vojsko za dva voja ter tako prihranil blizu trideset milijonov lir na leto.

Italija ima kot zaveznica Nemčije in Avstrije silna vojaška bremena. Da izstopi iz trojne zveze, bi lahko vojsko svojo tako izdatno znižala, da bi uravnala svoje gospodarstvo in odpravila rastoči deficit. Tega pa ne mara storiti, ker boče biti evropska velesila, dasi vé, da bi jo mogla Francija, na katero je vezana po denarni uniji, pahniti vsak hip v pogubo. Zato pa sodimo, da je Crispijevo ministerstvo zadnji obupni eksperiment savojske dinastije s trozvezno politiko, s politiko militarizma.

Crispi je pravi mož za tak brezupni eksperiment, ki zamore postati usodnega pomena za Italijo. Le z brezobzirno davčno politiko se da ta eksperiment izvršiti, ali ker je italijanski narod že sedaj skoro na beraški palici, utegnili bi taka davčna politika imeti strahovite posledice. Crispi je v svoji mladosti pokazal, da zna upore in ustanke uprizarjati; morda se mu zdaj, na stara leta, ponudi prilika pokazati, da zna revolucijo tudi udušiti. Italijanski narod je obupal. Crispi je bil sam poleg Mazzinija in Cavourja prvi zarotnik v Evropi in vé, da so vročekrvni Italijani zelo hitro pripravljeni na zarote in revolucije. Morda se zanaša na svojo železno pest, a kdo se upa trditi, da bo ta sila njegova zadostovala?

Take misli se usiljujejo tudi mnogim odličnim italijanskim rodoljubom in celo iz vojaških krogov se oglašajo možje, ki svaré pred nasledki, katere bi mogla Crispijeva brezobzirna militaristična politika imeti za bodočnost države in dinastije. Tako je veleugledni general Ricotti v nekem listu ne meneč se za zamero naravnost povedal, da je za rešitev finančne krize treba pomnožiti državne letne dohodke za celih 80 milijonov lir na leto in sicer tako, da se pri civilni upravi prištedi 20 milijonov, pri vojski 20 milijonov, 40 milijonov pa iztirja po novih davkih. Novih davkov ni varno naložiti, če se ob jednom ne prihrani imenovana svota pri upravi in pri vojski. Prihrankov pri vojski ni mogoče narediti, dokler je organizacija taka, kakor sedaj. Vojni

budget znaša na leto za vseh 12 vojev celih 246 milijonov lir, a to že davno ne zadostuje in ga je pri vsi štedljivosti povečati za 15 milijonov, ker sicer ni moči izhajati. Tako je pisal general Ricotti in v istem smislu sta se napram Crispiju izrekla tudi generala Cosenz in Primerano, torej najodličnejši vojskovodje italijanski. Crispi tega sveta ni poslušal, ampak izročil vojni portfelj neizkušenemu generalu Mocenni, s katerim hoče prištediti pri vojski 20 milijonov lir na leto.

Položaj v Italiji je tako napet, tako kritičen, da se bo kaj hitro pokazalo, ali je Crispi kos prevzeti nalogi, ali pa res to, kar so mu njegovi nasprotniki že obilokrat očitali, nasprotnik dinastije, ki hoče na razvalinah monarhije ustanoviti italijansko republiko.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 21. decembra.

Deželni zbor štajerski.

V včerajšnji seji dež. zbora štajerskega razpravljaval se je provizorični deželni proračun, pri kateri debati je poslanec More očital vladni, da podkopava ugled in veljavo parlamentarizma, ker ne sklicuje deželnih zastopov o pravem času v zmislu ustave. Namestnik je odgovoril, da se to ni moglo zgoditi, ker je drž. zbor zboroval. Provizorni dež. proračun se je potrdil.

Malorusi in slovanska koalicija.

Razni listi javljajo, da je v maloruskem klubu nastal velik razpor. Poslanec Romančuk se je odločno izrekel za pristop k slovanski koaliciji in svoje ter ožjih svojih somišljenikov mnenje o parlamentarni večini in o koalicijskem ministerstvu izrazil v govoru, s katerim se je sicer izrekel za budgetni provizorij, ker je za drž. upravo neizogibno potreben, zajedno pa izjavil, da nima ni iskare zaupanja do ministerstva. Poslanec Barwinski je nasprotnik slovanski koaliciji in deluje na to, da ostane maloruski klub v čim ožji dotiki s poljskim klubom, češ, da bo s pomočjo poljskih poslancev sem in tja vendar dobili kako mrvico od vlade. Tu Romančuk — tu Bar-

LISTEK.

„Ljubljanski Zvon“ 1893.

S poslednjo številko, ki je izšla prve dni tega meseca, dovršil je „Ljubljanski Zvon“ trinajsto leto svojega izhajanja, torej že dobo, ki je najboljša priča, kakó se je ta mesečnik priljubil slovenskemu občinstvu; saj se le-to lahko prepriča iz sleharnega letnika in vsake številke, da šteje „Ljubljanski Zvon“ mej svoje sotrudnike najodličnejše pisatelje slovenske in da torej lahko izvršuje prelepo svojo nalogo, za katero je bil ustanovljen: vseobči razvoj leposlovne in znanstvene književnosti slovenske.

Kakšno je stališče „Ljubljanskega Zvona“ proti literarnim in sploh prosvetnim vprašanjem, tega menda ni treba še posebe poudarjati: pisan in uredovan je v duhu, kakeršen sodi za razumništvo sleharnega národa. In prav zato menda, ker stoji „Ljubljanski Zvon“ na jedino pravem širšem stališču, prav zato dandanes ni nobenega pisatelja slovenskega, čegar ime količkaj veljá v našem národu, da bi ne bil priobčil v tem listu bodisi daljšega ali krajšega doneska. Iz tega pa zopet izvira, da je „Ljubljanski Zvon“ bogata zakladnica književnemu zgodovinarju in zvesto zrcalo vsega našega književnega delovanja in napredovanja.

Namenili smo se napisati nekaj besed o trinajstem letniku tega izbornega lista, prvič, ker je

res vreden vsega priznanja, in drugič, da pokažemo, kakó je „Ljubljanski Zvon“ tudi v svojem minulem letniku do cela vztrajno in zvesto izvrševal svoj program.

Občo pozornost je vzbujala prekrasna bajka „Abadon“, katero je spisal Nejaz Nemcigren. Kdo se skriva za tem imenom, to je že iz davna ugenil vsakdo, kdor količkaj pozná živeče naše pisatelje, in vsakdo je bil iskreno vesel, da je duboviti naš znanec iz prejšnjega časa zopet prijel za peró in napisal nekaj takšnega, česar doslej slovenska književnost še ni imela. Pričakovali smo veliko, še več smo našli! Res, da so se pojavljali očitarji, češ, vsa ta bajka je zgolj slavospev pesimizmu, ali na konci so se uverili, da je prav narobe resnica, da je „Abadon“ iz početka do konca mojsterska persiflaža te književne meri, pri nas toliko kultivirane in — pretiravane. Razvnet po čitanji fantastičkih knjig, do živega zadet po navidezni nezvestobi svoje neveste, prebije Samorad, junak te povesti, v dolgotrajni vročinski bolezni vse to, česar se je nasrkal iz svojega štiva: sedaj gleda bodočo prepast vsega človečanstva, sedaj vidi tožni konec poslednjega Slovenca, slovničarja Slovovoja; sedaj mu zli duh Abadon razkriva vabeče, omamljive prizore, vse pa samó zato, da bi mu končno z rezkim sarkazmom očrnil doždevni blišč in ga še bolj uklenil v svoje sponse, v sponse pesimizma, ki mora uničiti sleharno delovanje, namenjeno v prid

človeštvu in národu. In vse te slikovite prizore, katere je pisatelj nanizal v obliki čarobne bajke, prepletajo tolikanj bistroumne refleksije, da se čitatelj uveri iz sleharnega stavka: To je pisal mož obsežnega duševnega obzorja, ki razpolaga z mojstersko pripovedno tehniko in krasnim, vzglednim jezikom! Iz kratka: „Abadon“ je po naših mislih satiriško-filozofski roman, kakeršnega je dosihdob popolnoma pogrešala naša književnost, dragocen proizvod, ki bi bil na čast tudi vsaki svetovni književnosti!

Drug spis pripovedne vsebine, katerega je prinašal „Ljubljanski Zvon“ v minulem letu, to je povest „Jara gospóda“ iz peresa Janka Kersnika. Kje tičí moč tega odličnega pripovedovalca, to je obče znano: Kersnik umeje kakor malokdo risati kmetško življenje, sosebno pa delo in nedelo naše gospóde na kmetih. Čitajoč „Jaro gospódo“, gledali smo jih plastiško pred seboj vse te osebe: očeta Kračo, sodnika Vrbanjoja, ciniškega adjunkta Pavla, Ančiko, davkarja, učitelja, gospoda Frančiška in kar je še teh znancev, katere je izvestno že vsakdo srečal vsaj jedenkrat v svojem življenji. Umeje se torej samó po sebi, da se razvija, zapleta in zopet razpleta vse dejanje do cela prirodno in prav zato tudi vseskozi zanimljivo. Posamični oddelki se nam pač zdé nekoliko fragmentariški, ali drugje je zopet pripovedovanje uprav dramatiškega značaja. Kersnik je našo književnost že obogatil z

winski je sedaj bojni klic. Doslej še ni gotovo, kateri nazor obvelja, ali ostanejo Malorusi na strani vlade, ali gredó v opozicijski tabor, to se odloči šele na shodu stranke, ki se bo v kratkem vršil. Kar so pisarili listi, da so Poljaki že pridobili Maloruse za vlado, je neosnovano. Doslej ni še nič gotovega, na katero stran stopijo maloruski poslanci.

Anarhisti na Češkem.

Davno že vemo, da je tudi v naši državi precejšnje število anarhistov. Oglasili so se le redkokdaj. Zdaj zopet v Rakonicah pri Pragi. Kakor smo že včeraj mej telegrami javili, vrgel je v Rakonicah nepoznan anarhist v hišo odvetnika Wolfa dinamično bombo, ki je eksplodirala in prouzročila velikansko škodo. Na vso srečo ni bil nihče ubit. Odvetnik Wolf in žena njegova padla sta v omotico. Tudi sosednje hiše so bile več ali manj poškodovane. Mestni magistrat je takoj ukrenil, kar je treba za varnost imetja in življenja prebivalcev in razpisal 500 gld. nagrade tistemu, ki zasledi storilca. Sodišče je takoj začelo preiskavo, a doslej še ni prišlo na sled zločincu. Prebivalstvo mesta in okolice je v silnem strahu. Sluti se, da je storilec za atentat porabil nekaj dinamita, ukradenega nekaj dnij prej pri nekem trgovcu z razstrelivi v Rakonicah.

Deželni zbor dolnjeavstrijski

Vlada je deželnemu zboru dolnjeavstrijskemu predložila zakonski načrt o premembi volilnega reda. S tem načrtom se ugotovi starim željam nemških liberalcev. Vlada predlaga, naj se število kmetskih poslancev pomnoži za jednega, število mestnih poslancev za tri, veleposestniških pa tudi za jednega. Dunajski župan dobi po tej predlogi virilni glas. Taaffe ni hotel v tako pomnožitve nikdar privoliti, ker je vedel, da bi si ž njo liberalci utrdili stališče. Levičarji priznavajo sami, da je ta predloga „eine Frucht der veränderten Lage“ in zastavljajo vse sile, da bi s primerno razdelitvijo okrajev, potrebno vsled te pomnožitve mandatov, podkopali klerikalcem in protisemitom stališče.

Vnanje države.

Srbska ministerska zatožba.

Po dolgotrajni preiskavi določilo se je naposled, da se ima jutri začeti kazenska razprava zoper člane bivšega liberalnega ministerstva Avakumovičevega. Kakor je ves svet odločno obsojal počenje zatožencev, tako je tudi obsodil zatožbo radikalcev, dobro vedoč da izvira zgolj iz osvetoželjnosti in da liberalni ministri niso nič bolj kršili zakone in teptali pravico, kakor pred njimi in za njimi radikalci. Tega mnenja je tudi ruski car. Kakor se javlja, je ruski poslanik Persiani bil pri kralju Aleksandru in ga opozarjal na nevarne posledice, katere bi obsodba liberalnih bivših ministrov mogla imeti. Svetoval mu je v interesu dinastije in države, naj porabi pristojno mu pravico in naj zatožence pomilosti. Kralj Aleksander je baje voljan to storiti, samo ministrov svojih še ni pridobil za to idejo. Kakor se javlja iz Belega grada, vrše se dan na dan posvetovanja ministrov v tej zadevi, a s kakim uspehom, še ni znano.

Dopisi.

Iz Kamnika, 18. decembra. [Izv. dopis.]

(Naša čitalnica.) „Kakor odprta knjiga leži pred Vami življenje naše čitalnice v dobi petindvajsetih let njenega obstanka in petindvajset občnih zborov je petindvajset listov v tej knjigi —“ Tako nekako je dejal gospod tajnik naše čitalnice pri poslednjem občnem zboru, ki se je vršil v nedeljo dne 17. t. m. in — resnica je, kar je govoril! Petindvajset listov te knjige leži popisanih pred nami, — mnogo zani-

marsikaterim spisom, najboljšim izmed vseh pa se smé prištevati „Jara gospóda“ bodisi po svoji koncepciji, bodisi po finem tonu, kateremu vlada pisatelj kakor malokdo drug.

Tretji veliki spis je priobčil prof. dr. Simon Šubic pod naslovom „Pogubni malik svetá“. To je razprava v obliki znanstvene povesti. Pisatelj potuje po planetu Martu s spremljevalcem Sokratom, ki se vozi po nebeških prostorih, in gleda ondu idejalno uredbo martovskih držav. Na srečnem martovskem planetu so že davno odpravili pogubnega malika, denar, in zató popolnoma preustrojili vse državno in družabno življenje. Novo osnovo popisuje pisatelj jako srečno v pogovorih s sodnikom Arhantom, njega sinom Kratom, soprogo Hrizilo in hčerko Harito. Poleg tega pa kaže marsikaj iz starodavnosti, pripoveduje, kakó so se Martovčanom posrečili marsikateri izumi, takó izum zrakoplovne ladje, letanja po zraku itd. Jeden najlepših oddelkov te znamenite učene povesti je vsekakor poslednje poglavje, kjer oče Arhont pripoveduje, kakó se je združeni národ uprl denarnim mogotcem in prevzel potem vso državno upravo v svoje roke. Zanimljivo je, da se oba pisatelja, dr. Šubic in Nemcigren, očitno marsikje dotikata v svojih nazorih; seveda je to dotikanje do cela slučajno, in mi ga zabeležujemo le zató, ker se je splošno opažalo. (Konec prih.)

mivega čitamo v njih o našem zbirališču, a mnogo tudi mej vrstami, — mnogo je zabeleženega ondi veselega, srce naroduja z radostjo pretresujočega, a mnogo tudi, kar mu mora odevati le-to srce z meglo temne žalosti. Tako je pač v življenji, v življenji posameznika, v življenji družine, naroda, v življenji društev! Kake dneve je že doživela naša čitalnica! Star vojak, ki je prebil mnogo vojak, ne čuti se morda tako, kakor marsikateri naših udov, ki se od postanka čitalnice zvesto drži njene zastave. Kaj so gledali že ti naši veterani hrumeti hudih bojev okoli druzega nam, jedinega narodnega zavetišča in glejmo, boji so minuli, potihnila je strast protivnikov in čitalnica stoji, čila in zdrava na trdni podlagi.

Vender, — in to istino smo čuli potrjeno tudi iz ust gospoda predsednika samega, predno je otvoril letošnji občni zbor — vender ni vse, kakor bi moralo in — zamoglo biti! Marsikaj se neugodnega pojavlja zlasti v poslednjem časi, kar utegne, ako ne bodemo oprezní, biti društvu v veliko kvar in pogubo; opazovati moramo, da se sovražnik iz nova ojača, da iz nova zbira svoja krdela in poskuša nov napad na trdnjavo; tu in tam se vidi posamezno orožje že prav očitno bliskati in tudi kak posamezni strel zagrmi iz topov, ki so obrnjeni proti trdnjavi. . . Jela so se pojavljati, da kar naravnost govorimo, fakta, ki merijo na to, čitalnico prej ko prej uničiti, nje obstoj za vselej izbrisati iz zgodovine narodnega našega napredka. Določneje o teh pojavih govoriti, je težavno, kajti nasprotnik napadalec spremenil je svojo bojno taktiko, on svojo mržnjo kolikor mogoče skriva, če tudi je prikriti ne more. A vesten opazovalec spozna iz lahka njegovo izpodkopalno početje, njegovo neumorno delovanje za propad našega društva. Prvi in najboljčutljivejši pojav tega nasprotnega delovanja je žalostna resnica, da se mnogo zelo odličnih mestjanov in prebivalcev našega mesta čitalnici in njenemu življu čedalje bolj odmika in istina je, da je baš inteligenca vsakemu društvu pogoj življenja njegovega.

Čuje se sicer od mnogih strani zatrjevanje, da se je čitalnica „preživela“, da je ugasnilo prvotno zanimanje, prvotno veselje za društvo. Res je, da se vsaka stvar preživi, da se človek za vsak ideal konečno labko ohladi — vsaj to „ohlajenje za ideale“ baš označuje slabotnega človeka in ga podreja „bogovom“ — ali vprašati moramo zlasti dotičnike, katerim se največ dozdeva, da je čitalnica „prežita“, kdo pa je temu „kriv“. Ime „čitalnica“ gotovo ne — ergo ljudje! Poznali smo slovesne duove v mladosti našega društva, proti katerim so v pogledu navdušenja denašnje slavnosti pobeljeni grobovi. In zakaj je temu tako, čemu to pojevanje prvotnega navdušenja, ker živi v naših srcih ista zmožnost, ista potreba takemu navdušenju! Kar se navaja kot odgovor, so prazni izgovori. Kdor je je klenega narodnega značaja, njega ne bodo omajali malenkostni mejsebojni prepirčki in tudi ne stanovske razlike in osební nazori, marveč se bode sramoval upliva popolnoma neznatnih odnošajev na svoje narodno prepričanje, da bi se zaradi njih društvu odtegoval. Gotovo je, da je naš obžalovanja vredni narodni prepir največ škodoval našim čitalnicam; in ta prepir je v pogledu na Kamniško čitalnico že tako napredoval, da se mej prebivalci našega mesta nahaja dovolj tacih ljudij, ki so sicer v svojem srci narodnega prepričanja in tudi prijatelji čitalnici, ali kateri si ne upajo v čitalnico samo zato, da bi se prečastiti duhovščini ne zamerili. Vender bi radi prašali na tem mestu, kaj tako hudega je čitalnica storila, česa je zakrivila na obče bodisi v socialnem ali moralnem obziru, da se je zamogla našim manj posvetnim krogom tako zameriti? Ako je tudi v minolem časi po nepredvidnosti (da se ne poslužimo, morda opravičeno, druge besede) se znabiti res kaj zagrešilo, gotovo je, da danes čitalnica nima druge napake na sebi, kakor da je ravno — narodno društvo. Naše besede in zabave so tako skromne in nedolžne, da bi se jih ne smeli sramovati obiskovalci, kakoršni so bili v prvi polovici čitalničnega obstanka zares dika slavnostnih zborovanj. Kajti oseba gospoda predsednika samega že jamči za to, da se ne prikrade v društvene prostore prav ničesa, kar bi škodovalo obči morali. Tudi od strani odbora se strogo na to pazi, da se prav ničesa ne zgodi, kar bi utegnulo še tako odličnega uda iz jednega ali druzega naših dveh taborov kompromitovati, ker da je ud čitalnice.

Kaj torej brani gospodi, priti zopet k nam, podati nam prijateljsko svojo roko, kakor v onih srečnih dneh, ko smo bili vsi jeden, kolikor nas je združeval skupni materni jezik, skupni čut za ideal naroda? Ali treba je pomisliti, da je našim narodnim nasprotnikom dobrodošla vsaka prilika, ki nas razdvoji; vrhu tega se še baš oni trudijo, mej nami néti in gojiti nasprotstvo. Kako malenkostno zares od nas, ako se damo rabiti za orodje mejsebojne nesloge takim ljudem; ako na ljubo njihovim intrigam, a njim v zabavo in zasmeh gojimo ravs in kavs mej seboj, dostikrat celo brez zavesti, od kod vse to izvira. Onim faktorjem pa, ki nemštvi na ljubav mislijo in delajo na razpad čitalnice, svetovali bi pač to-le: bodite tako prijazni in nas pustite pri miru! Sicer ne moremo zapopasti, ker ste mej nami, da morete biti zoper nas, a svetujemo Vam, ne segajte predaleč. Utegnili bi se kesati! — V očigled resnici, da je splošno zanimanje oziroma prvotno veselje za naše društvo od dne do dne mrtveje, ziniti nam je še par kratkih besed.

Res je in ne more se tajiti, da v čitalnici ni nič več novega; programi naših veselic ne prinašajo nam več dosti zanimivega in to je gotovo tudi vzrok, da je udeležba razvajenih obiskovalcev veselic čedalje slabjeja. Dne 10. t. m. predstavljal se je igra „Mlinar in njegova hči“. Udeležba je bila od strani najodličnejših udov čitalnice precej skromna. Igralo se je dobro, a igra ni primerna in ljudje se več ne zanimajo za dramatične predstave, saj se vidi to že iz tega, da je sila težko dobiti sotrudnikov. Skrbeti je za druge zabave. Spomnimo se na veselico dne 3. septembra na „žive podobe“. Z ozirom na to, da ima čitalnica sedaj krasnih narodnih garderob, za katerih pridobitev se je g. Joško Stelé sotrudno z mnogimi rodoljubi tolikanj žrtvoval in z ozirom na to, da se za ta genre ni treba učiti nalog na pamet, svetovali bi, naj bi se prirejali programi z živimi podobami, recimo s slikami iz domačega življenja itd. To bi ljudem ugajalo. Recimo tudi, da bi se tem načinom uprizorila cela „zadnja večerja“ in druge znamenite slike. Poskusimo! Variatio delectat! Z izjemami se vzbudi zopet prvotno zanimanje za naše društvo. Sicer pa delujmo zopet z združenimi močmi kakor nekdanj in uverjeni bodimo, da mesto čitalnice ali poleg čitalnice ne trebamo novega „bralnega društva“ — — pač! V „stari čitalnici“ ustanovimo — „novo čitalnico“, z novimi močmi, z novim veseljem! Pozabimo, kar nas razdvaja, vrzimo koncep tega leta mej staro šaro, kar je starega in združimo se zopet s tistim pogumom, s katerim so našo čitalnico slavni Simon Jenko in njegovi prijatelji ustanovili leta 1868! V ta namen naj zastavi novi odbor svoje moči in mi ga pri tem delovanji krepko podpirajmo!

Domače stvari.

— (Slovensko gledališče.) Ker za danes ni bila mogoča uprizoritev opere „Čarostrelec“, kakor smo že naznanili, ponavlja se jako kratkčasna in zabavna veseloigra „Madame Mongodin“. Akopram božični teden res ni posebno ugoden gledališču, se vender nadejamo, da izborna uspela veseloigra privabi tudi v drugič dostojno število gledalcev v gledališke prostore.

— (Trgovska in obrtniška zbornica v Ljubljani) ima v petek dné 22. decembra t. l. ob 2. uri popoldne v magistratni dvorani javno sejo. Na dnevnem redu je: 1.) Čitanje zapisnika zadnje seje. 2.) Podelitev jubilejskih ustanov za l. 1893. 3.) Imenovanje cenzorjev za avstro-ogersko bančno filijalo v Ljubljani. 4.) Predlog o imenovanji trgovskih prisodnikov pri tukajšnjem deželnem sodišči. 5.) Poročilo o ustanovitvi šole za lončarsko obrt. 6.) Poročilo o povzdigi slamnikarske industrije. 7.) Proračun za l. 1894. 8.) Maksimalna tarifa društva komisijonarjev v Ljubljani. 9.) Pravila bolniške blagajnice zadruga krojačev, krznarjev itd. 10.) Prošnja za dovolitev novih semunjev v Zagorji ob Savi, Ribnici in na Raki. 11.) Povišanje skladnine pri tukajšnjem carinskem uradu. 12.) Prememba sejskega reda v Ribnici. 13.) Poročilo o vpeljavi poučevanja o črevljarskem obrtu v Kropi.

— (Razdelitev obleke ubogim šolarjem na II. mestni šoli v Ljubljani.) Vsled bolezní gospe Murnikove, načelnice „odbora milosrčnih gospá“, se letos obleka ne bode delila skupno otrokom vseh ljubljanskih šol, kakor po navadi, ampak na vsaki šoli posebej. — Dne 20. t. m.

popoldne vršila se je razdelitev na drugi mestni šoli. — Gosp. katehet Smrekar nagovoril je obdarovance v prisotnosti učitelstva ter jim netil čut hvaležnosti do svojih dobrotnikov, ki naj se vedno jasno razvidi v lepem obnašanju, pokorščini in pridnosti; svoj govor sklenil je s slava-klicem na dobrotnice in dobrotnike. Obdarovanih je bilo 23 šolarjev z vso obleko in 18 pa le z obutvijo; tudi je dobil vsak otrok kruha.

— (Umrli) je včeraj popoldne tukajšnji lekar na Preširnovem trgu in predsednik lekarskega gremija za Kranjsko gosp. Jožef Svoboda v 52. letu svoje dobe. Pokojni bil je rodom Čeh, a že dolgo let v Ljubljani, kjer je bil obče priljubljen v vseh meščanskih krogih. Bodi mu blag spomin!

— (Osobne vesti.) Povodom vrnitve vojne ladije „Elizabeta“, na kateri je nadvojvoda Franc Ferdinand dovršil potovanje okoli zemlje, bil je odlikovan z viteškim križem Franc Jožefovega reda č. g. Ivan Kuralt, pomorski kaplan prve vrste, rodom Slovenec iz Žabnice pri Škofji Loki. Čestitamo!

— (Iz vojaških krogov.) Poveljnik 28. pehotne divizije Nj. eksc. podmaršal Ludovik Hegdüs pl. Tiszavögy, dospel je danes opoldne v Ljubljano. Oficijelnega vzprejema ni bilo na izrecno željo g. podmaršala.

— (Domača umetnost.) V prodajalnici g. V. Petričiča na Mestnem trgu bode jutri razstavljen velum, katerega so v zlatu vezle učenke drugega letnika tukajšnje c. kr. strokovne šole pod vodstvom svoje učiteljice, gospodičine R. Wennig. Velum je darilo gosp. Dolenčeve v Kranji za farno cerkev v Škofji Loki.

— (Začetek zime.) Danes pričela se je po astronomskem koledarju zima. No faktično smo je imeli že dovolj dosti poprej. Zdaj pa nam je mehko jesensko megleno in deževno vreme že postalo tako nadležno, da si človek želi suhe če tudi mrzle zime in nekoliko uraza, da se vsaj za nekaj časa zopet strdi neznosno blato poslednjih dnij.

— (Plemenska goveja živina,) katero je za kmetijsko družbo kranjsko nakupil v Švici družbin podpredsednik g. Seunig namreč 10 bikov, 2 kravi in 1 tele, dospel je brez zaprek v Ljubljano. Biki ostanejo čez zimo na Viču in se bodo razdelili na spomlad po deželi. Kravi in tele pa so se odposlali na Videm, od tam pa na Grm. Plemena so Simenthalskega.

— (Dolenjska železnica.) Piše se nam iz Metlike: Naši sosede Karlovčani se zelo poganjajo za nadaljevanje dolenjske železnice do Karlovca in od tod čez Glino v Sisek. V kratkem pojde posebna deputacija k hrvatskemu banu v Zagreb in k ogerskemu trgovinskemu ministru v Budimpešti. Radovedni smo, kaj porečeta imenovana gospoda.

— (Za nemško meščansko šolo v Krškem) je dovolil štajerski deželni odbor za to leto 500 gld. podpore. Letos obiskuje to šolo 20 mladeničev iz Štajerske, to je četrtnina vseh učencev.

— (Celovski mestni zastop in slovensčina.) Mestni očetje Celovski bi se na vsak način radi odkrižali nadležne slovensčine. Zdaj kujejo baje nova pravila za svojo upravo. V novi statut bi radi vrinili določilo, da sme Celovski magistrat le nemški uradovati in le nemške vloge vzprejemati. To pa pač menda ne bode šlo v deželi, kjer je tretjina prebivalstva slovenska in kjer se od dne do dne Slovenci bolj probujajo in zavedajo svojih narodnih pravic. Nekaj veljave ima pa vender še, tako vsaj menimo, § 19. temeljnih zakonov.

— (Namestu k poroki v ječo.) Nekaj dnij pred adventom imela je biti v neki vasi v Rajhenburški fari na Štajerskem poroka. Gostje so bili že zbrani, da gredo k poroki in potem na ženitovanje, ko pride v vas žandarm, ki je imel v žepu že nekaj časa povelje, da odvede v zapor mladeniča, ki je pred dlje časom nekoga obstrelil, a je že skoro na to pozabil. Zdaj pa je nanesla nesrečna naključba, da je bil fant ženin. Namestu k poroki in na ženitovanje moral je ženin z žandarmom, ki je moral vršiti s težkim srcem svojo dolžnost.

— (Tržaško podporno in bralno društvo) priredi na Silvestrov večer domačo zabavo v društvenih prostorih z raznovrstnim vzporodom. Začetek ob 7. uri, vstopnina prosta.

— (Nehvaležen bolnik.) V Trstu zaprla je policija 18letnega črevljarja Viktorja F., ker je na sumu, da je okradel zdravniku dru. Markusu vrhno zimsko suknjo, ki je visela v predsobi. To bi

bila res čudna hvaležnost za brezplačno zdravniško pomoč, katero je iskal pri zdravniku.

— (Režiser in igralec slovenskega gledališča g. Ignacij Borštnik) nastopil bode tekom hodočega meseca dva večera v Zagrebškem narodnem gledališču kot gost. Ne dvomimo, da bode Zagrebško občinstvo simpatično vzprejelo našega izbornega predstavjalca. G. Borštnik bode igral svoji ulogi v slovenskem jeziku.

— (Hrvatsko narodno gledališče.) V torek in v sredo predstavljala se je prvokrat na Zagrebškem gledališču J. Evgen Tomič-eva izvorna igra v 4 dejanjih „Pastorak“, ki je dobila lani pri razpisu daril prvo darilo. Glasbo je spisal g. N. Faller. Igrokaz je slika iz narodnega življenja v Slavoniji, pisau v krasni hrvaščini in ga je občinstvo vzprejelo prav prijazno ter klicalo pisatelja in predstavjalce po vsakem dejanju. Tudi po končani predstavi je občinstvo burno pozdravljalo pisatelja pred gledališčem. — V mesecu marcu ali aprilu namerava intendantca narodnega gledališča prirediti operno sezono, v kateri se bode pelo poleg nekaterih starejših oper nekoliko za Zagreb novih oper in sicer: „J. Pagliacci“, „Mignon“, in „Romeo in Julija“, izmed starejših pa „Cavalleria rusticana“, „Carmen“, „Aida“ itd. Artistično vodstvo prevzel bode kapelnik g. Faller. Prve moči se bodo angaževale deloma v Milanu, deloma pa bodo sodelovali nekateri hrvatski umetniki, ki so pri nemških gledališčih. Zbor se pomnoži s člani češke opere v Pragi.

— („Bukovina“ in „Sicz“,) maloruski akad. društvi na Dunaji, ste bili vsled tega razpuščeni, ker so nekateri člani Lvovskega metropolita na kolodvoru Dunajskem severne železnice, ko se je slednji vračal iz Rima v Lvov z gnjilimi jajci „pozdravili“. Dr. Karl pl. Kozic, dvorni in sodni odvetnik na Dunaji, je zoper ta razpust uložil rekurz; valed tega je naučno ministerstvo razpust teh društev razveljavilo, uvažuj, da ni dokazano, da bi bili društvi kot taki omenjenega izgreda se udeleževali. Društvo „Bukovina“ je iz hvaležnosti za uspešno intervencijo gosp. dr. pl. Koziča, ki je mimogrede omenjeno, znan kot vrl slovenski rodoljub, imenovala častnim svojim članom.

— (Lokalna parobrodarska družba „Quarnero“ na Reki) pričela je svoje delovanje minulo nedeljo, ko je prvokrat odplul družbin parobrod „Eneo“ v Opatijo, Iko in Lovrano. Novi parobrod je jako eleganten in ima prostora za 800 oseb ter je v vseh prostorih električno razsvetljen. Na Reki se je ukrcalo nad 500 oseb z godbo, v Opatiji pa se je pridružilo še nad 200 oseb. Včeraj pa je začel novi parobrod svoje redne vožnje iz Reke v Opatijo in Lovrano in nazaj. Družba si hoče omisliti v kratkem še drug enak parobrod.

— (Umor na Reki.) Minulo nedeljo proti večeru pabnil je neznan šetalec družega neznanega človeka na Rudolfovi obali na Reki v morje, potem pa pobegnil. Nesrečnega utopljenca so iskali takoj, a ga isti dan niso mogli najti. Akopram je več ljudij videlo zločina, ni nikdo mislil na to, da bi zgrabil bežečega morilca.

— (Corrigendum.) V št. 290. od torka 19. t. m. naj se mej umrlimi v Ljubljani (v deželni bolnici) čita pravilno Ivana Orožen, posestnikova hči (a ne delavka). Rade volje ustrezamo prošnji, da se popravi ta pomota.

Prvo krono
družbi sv. Cirila in Metoda!

Razne vesti.

* (Papež Lev XIII. kot jubilar.) Predvčerajšnjim praznoval je sv. oče Lev XIII. 40letnico odkar ga je imenoval kardinalom papež Pij IX. v konzistoriji dne 19. decembra l. 1853.

* (Pravda proti društvu „Omladina“.) Obravnava proti društvu „Omladina“, katerega delovanje je baje bilo po zatrdilih vlade glavni uzrok, da se je proglasilo izjemno stanje v Pragi, se bode začela v kratkem. Zatoženih je 78 oseb in utegne obravnava trajati več tednov.

* (V San Remu umrl je) upokojeni general-major Alfons pl. Kodolič, znan iz časov, ko je s pokojnim nadvojvodo Maksom organizoval avstro-meksikanske prostovoljne čete l. 1863 in jih privedel nazaj po nesrečni meksikanski ekspediciji. Prej bil je v avstrijski vojski in se udeležil laške vojne l. 1859. Ko se je vrnil iz Meksike, udeležil se je l. 1867 in 1868 angleške ekspedicije v Abesiniji,

in bil v francoskem glavnem stanu l. 1870. Pozneje je služil zopet v avstrijski vojski do l. 1881, ko je stopil v pokoj. Bilo mu je okoli 70 let.

* (Igralnica v Monte-Carlu v nevarnosti.) Kakor poročajo Genoveški listi, se pazno straži igralnica v Monte Carlu, ker se je raznesel glas, da jo hote anarhisti razstreliti v zrak. Policijski agenti nastavljeni so pri vseh vbojih in vsakdo kdor vstopi, se mora poprej legitimirati.

* (Jezik pečatnega voska.) Po „cvetličnem jeziku“ jezik pečatnega voska, to je najnovjša pridobitev mode. Francoski list „Technique“ prinaša kar cel slovar tega novega jezika. Za poročna naznanila vporablja se bel pečatni vosk, kakor se rabi črni za naznanila smrti in vijolični za izraževanje sožalja. Za vabila na obed vzame se čokoladna barva, trgovska pisma se pečati z cinobrodrečim, ljubovna pisma z rubinovo-rudečim, zelena barva se rabi pri voščilih, rujava, ako se izraža obžalovanje. Modro je barva stauovitnosti, rumeno ljubosumnosti, svetlo-zelena barva pomeni očitauje. Mlada dekleta pečatijo z rožno-barvenim voskom, mej prijatelji rabi se siva barva.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Brno 21. decembra. Posl. dr. Tuček predložil dež. zboru zakonski načrt, s katerim se določa, da smejo otroci stopiti samo v tisto ljudsko šolo, katere učnega jezika so popolnoma zmožni.

Rim 21. decembra. V včerajšnji seji poslanske zbornice čital je Crispi vladno izjavo, v kateri pravi, da novi ministri niso pristaši kake stranke, nego da jim je samo za jedinst in srečo Italije. Prevzeli so vlado v jako resnem trenutku. Položaj je kritičen in premagati jim bode velike težkote, lotiti se imajo dela, kakeršnega še ni bilo, odkar velja ustava. Časa ni smeti nič izgubiti, sicer bi splošna nezadovoljnost postala nevarna, kredit Italije v inozemstvu pa bil še bolj oškodovan. Pri upravi bo vlada kar največ štedila, ali vzlic temu bo treba novih velikih žrtev. Vlada ne bo brez privoljenja parlamenta ničesar storila, upa pa na podporo njegovo v dosego stavljnih si smotrov. — Člani centruma in levice so Crispiju živahno ploskali, skrajna levica je srdito ugovarjala. Imbriani napadal je Crispija in trojno zvezo, zlasti pa Avstrijo in zahteval, naj se premeni unanja politika, zmanjša vojska in zniža kraljeva dotacija. V istem zmislu govorili Cavalotti, Colajanni in Ferraris.

Pariz, 21. decembra. Poslanska zbornica zaključila je včeraj jesensko zasedanje.

Gibraltar, 21. decembra. Cesarica Elizabeta odpeljala se je včeraj na ladji „Greif“ v Madejro.

Madrid 21. decembra. Soproga Valadolidskega guvernerja dobila „kot božično darilo“ deklariran zabojček, v katerem je bila dinamična bomba. Anarhist Cotina je priznal, da je vrgel bombe v Teatro Lyceo.

Ugodna prilika.

Ker sva nakupila večjo partijo
jop, širokih plaščen in capes

sva v ugodnem položaju, iste zdatno
izpod lastne cene prodajati. (1257-1)

Gričar & Mejač
v Ljubljani, Slonove ulice 11.

Do praznikov ostane trgovina ob delavnikih čez opoldne in v nedeljo dne 24. t. m. do 6. ure zvečer odprta.

Umrli so v Ljubljani:

19. decembra: Karol Anžič, posestnikov sin, 8 let, Hradeckega vas št. 15. — Jožef Trinker, posestnik, 49 let, Cesta na južno železnico št. 11. — Karolina Bedina, izvoščekova hči 13 mesecev, Cesta na loko št. 10. — Marijana Novak, uradnega sluga vdova, 67 let, Križevniške ulice št. 7.

V deželni bolnici:

19. decembra: Anton Frank, delavec, 42 let. — Jernej Lotrič, ključar, 82 let.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
21. dec.	7. zjutraj 2. popol. 9. zvečer	736.6 mm. 734.6 mm. 732.5 mm.	0.4° C 1.6° C 2.0° C	brezv. sl. zah. sl. zah.	obl. obl. dež.	5.50 mm. dežja.

Srednja temperatura 1.8°, za 3.8° nad normalom.

Gremij kranjskih lekarjev naznanja pretužno vest o smrti svojega predstojnika, gospoda

JOSIPA SVOBODE

lekarja

ki je dne 20. decembra t. l., po dolgem trpljenju, v 52. letu svoje dobe, preminil. Pogrebni sprevid bode krenil v petek dne 22. t. m. ob 4. uri popoldne od hiše žalosti, Preširnov trg h. št. 2. (1264)

V Ljubljani, 21. decembra 1893.

Podjetnik za gozdna dela

s 20 parov konj se išče. — Delo na Kranjskem za celo leto dnij zagotovljeno. Ponudbe pod „C. G.“ na anončno ekspedicijo **A. Hirschfeld v Trstu.** (1243—2)

Žalostnim srcem dajemo vsem sorodnikom prijateljem, in znanecm pretužno vest, da je naš iskreno ljubljani, nepozabni soprog, oče, zet in stric, gospod

Josip Svoboda

lekar in predstojnik gremiju kranjskih lekarjev

včeraj dne 20. decembra ob 3. uri popoldne spreviden s sv. zakramenti za umirajoče, v 52. letu dobe svoje blaženo v Gospodu zaspal.

Mrtvo truplo dragega rajnika se bode v petek dne 22. decembra ob 4. uri popoldne od hiše žalosti Preširnov trg št. 2. prepeljalo in potem na pokopališču pri sv. Krištofu položilo k večnemu počitku.

Sv. maše zadušnice se bodo brale v več cerkvah. (1262)

Prosi se tihega sožalja!

V Ljubljani, dne 21. decembra 1893.

Viljemina Svoboda roj. **Pishek**, soproga. — **Berta, Mici, Ana**, hčere. — **Dr. Fil. Iv. Pishek**, svak. — **Božena in Ana Ružička**, sestrični. — **Jaroslav Ružička**, nečak.

Umeten mlin

novo opravljen, na južni železnici, v rodovitnem kraju, s konstantno vodno silo, se skupaj s kmetijo in mlatnico pod ugodnimi pogoji spretnemu mlinarju odda v zakup. — Več pove upravnistvo „Slovenskega Naroda“, na katero naj se tudi pošljejo referencije pod „strokovnjak št. 2000“. (1251—4)

C. kr. glavno ravnateljstvo avstr. drž. železnic.

Izvod iz voznega reda

veljavnega od 1. oktobra 1893.

Nastopno omenjeni prihajalni in odhajalni časi označeni so v središevropskem času. Središevropski čas je krajnemu času v Ljubljani za 2 minuti naprej.

Odhod iz Ljubljane (juž. kol.)

Ob 12. uri 5 min. po noči osebni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, Dunaj, čez Selzthal v Aussee, Ischl, Gmunden, Solnograd, Lend-Gastein, Zell na jezeru, Steyr, Linc, Budejovice, Plzenj, Marijine vare, Eger, Francove vare, Karlove vare, Prago, Draždane, Dunaj via Amstetten.
Ob 7. uri 06 min. zjutraj osebni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, Dunaj, čez Selzthal v Solnograd, Dunaj via Amstetten.
Ob 11. uri 50 min. dopoldne osebni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, Dunaj.
Ob 4. uri 20 min. popoldne osebni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Solnograd, Lend-Gastein, Zell na jezeru, Inomost, Bregnic, Ouh, Genavo, Pariz, Linc, Ischl, Budejovice, Plzenj, Marijine vare, Eger, Francove vare, Karlove vare, Prago, Draždane, Dunaj via Amstetten.

Prihod v Ljubljano (juž. kol.)

Ob 5. uri 55 min. zjutraj osebni vlak z Dunaja via Amstetten, Draždan, Prago, Francovih varov, Karlovih varov, Egra, Marijinih varov, Plznja, Budejovic, Solnograda, Linca, Steyra, Ischla, Gmundena, Zella na jezeru, Lend-Gasteina, Ljubnega, Beljaka, Celovca, Franzensfeste, Trbiža.
Ob 11. uri 27 min. dopoldne osebni vlak z Dunaja via Amstetten, Draždan, Prago, Francovih varov, Karlovih varov, Egra, Marijinih varov, Plznja, Budejovic, Solnograda, Linca, Steyra, Ischla, Gmundena, Zella na jezeru, Lend-Gasteina, Inomosta, Ljubnega, Celovca, Pontabla, Trbiža.
Ob 4. uri 53 min. popoldne osebni vlak z Dunaja, Ljubnega, Beljaka, Celovca, Franzensfeste, Pontabla, Trbiža.
Ob 9. uri 27 min. zvečer osebni vlak z Dunaja, Ljubnega, Beljaka, Celovca, Pontabla, Trbiža.

Odhod iz Ljubljane (juž. kol.)

Ob 6. uri 25 min. zjutraj v Kočevje.
" 12. " 00 " opoldne " "
" 6. " 10 " zvečer " "

Prihod v Ljubljano (juž. kol.)

Ob 8. uri 10 min. zjutraj iz Kočevja.
" 1. " 01 " popoldne " "
" 8. " 46 " zvečer " "

Odhod iz Ljubljane (drž. kol.)

Ob 7. uri 18 min. zjutraj v Kamnik.
" 2. " 05 " popoldne " "
" 6. " 50 " zvečer " "

Prihod v Ljubljano (drž. kol.)

Ob 6. uri 51 min. zjutraj iz Kamnika. (12—277)
" 11. " 15 " dopoldne " "
" 6. " 20 " zvečer " "

Razprodaja pohištva. (1263)

Dne 22. t. m. od 2. ure popoldne začenši razprodajalo se bode pohištvo vsake vrste v hiši gospoda Achtschina v Križevniških ulicah št. 7, II. nadstropje.

Lepa božična darila

prodaja

Anton Zagorjan

knjižničar v Ljubljani, v „Svezdi“.

Slasti priporoča:

Mladini za kratek čas.

Funkove pesmice s podobami.

Zivali v podobah.

Razne knjige in pisne potrebščine, lepe kasete i. t. d. (1265—1)

Naročila z dežele se točno izvršujejo.

Primerna

božična in novoletna darila!

Frid. Hoffmann

urar, Dunajska cesta, Ljubljana.

Priporoča svojo veliko zalogo vsake vrste žepnih ur, zlatih, srebrnih, iz tule, jekla in nikla, kakor tudi ur z nihalom, stenskih in ur z budilnikom samo dobre do najfinejših kakovosti po najnižjih cenah. Specialitete in novosti v žepnih urah, kakor tudi ure z nihalom, stenske ure in ure z budilom so vedno v zalogi. (1247—3)

Popravki se izvršujejo dobro in solidno.

Od

prodajava

90

mufe

pod prvotno ceno pa

čepice za drsalce, kožušne ovratnike in boa

ker ne bodeva teh predmetov več prodajala. (1256—2)

Gričar & Mejač

kr. navzgor

v Ljubljani, Slonove ulice št. 11.

Fin rezbarski predmeti

umetnijska dela, n. pr. razpela, kapelice za svetnike itd. itd.

Kasete za lepotine
" " rokovice
" " tobak
" " smodke
" " pismene znamke

z godbo,
ki igra
najlepše
znane
komade,

jako prikladna (1267—1)

božična darila!

Dalje punčike in vozički za punčike, ker je sezona pri kraju, po znižani ceni. — Dalje velika množica

društvenih in otroških iger

Richterjeve sidro-omarice s kamenčki za postavljanje hiše, loterije, tombole, lesene igrače itd. pri

Kočevska domača obrt. **Fr. Stampfel-u** Kočevska domača obrt. Ljubljana, Kongresni trg, Tonhalle.

Orodja za listnato žaganje v kasetah

(Laubsägewerkzeuge)

drsalnice

sobna telovadna orodja

različne

petrolejske svetilke

priporoča za (1266—1)

božična in novoletna darila

Andr. Druškovič

trgovca z železnino, na Mestnem trgu št. 10.